

Izjava Ramiza Šabanovića iz sela Klakorine koji je pod pritiskom, maltretiranjem i prijetnjom otkižavanju golog života kako njega tako i njegove supruge Tidže.

Izbjeglih u selo Borošiće da bi sve svoje ostavili u Klakorinama bez nade u povratak na svoje vjekovno ognjište.

Kod mene u moje bivše selo Klakorine od prošle godine dok me nijesu otjerali dolazilo je i prolazilo više patrola od po 5,6 do 10 i više uniformisanih lica u neka šarena odijela (uniforme).

Od tih uniformisanih lica odnosno patrola ja sam ponekad i prepoznavao po faci da su iz Bukovice a imena im nijesam znao ali znam da pripadaju Vojski Jugoslavije iz Kovačevića (Bukovice).

Toga kritičnog dana kad su mene i moju suprugu pretukli na mrtvo ime sjedio sam u kući i ručao sa suprugom.

Čuo sam komandu "Upadaj". Upali su uz stresak vrata tako drsko i bezobrazno da smo se bili prepali na smrt.

Nijesmo ni pomišljali na naš ručak već šta nas to snadje. Uslijedila je druga komanda "otvaraj sve sobe".

Kad smo tako izbezumljeni otvorili sobe počeo sam u verandu da popijem kap vode uzviknuli su kud bežiš ulazite u sobe, skidajte i razvaljujte sve kauče i krevete. Od nas su tražili pare, devize, nakič, i to sve uz bakine. Na sebi nijesu imali nikakvih obilježja bili i bez kapa na glavi.

Kad su pronašli novac i neko dvesta trista maraka, tražili su od nas oružje gdje ga krijemo i šta imamo od naoružanja.

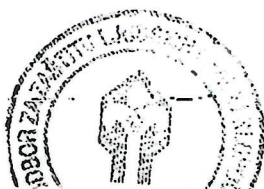
Akao što me vidite ja sam nesposoban da nosim bilo kakvo oružje. Ubrzo su za tim iz sobe iznijeli nešto okruglo u ruci liči mi kao na bombu kragujevku ~~XXXX~~ bilo je crno. ~~XX~~ Rekli su uz prijetnju i udaranje da priznam da je to ~~XXXX~~ moje čak su me tim predmetom udarali u predjelu slepočnice. Ja nijesam mogao priznati da je to moje kad to prvi put vidim i tvrdim da je to njihovo. Zatim su opet komandovali "držite ga i vodite iza kuće" odveli su me do jednog brijege i stijene koja je udaljena od moje kuće nekih dvjesto trista metara.

Pitali su me koliko bi dao da te ostavimo živoga. Rekao sam da bi dao sve što imam samo da me ostave živog.

Zatim su me pitali da li ih ja poznajem, kad su dobili odgovor da ih ja nepoznajem nasmijali su se i rekli mi smo ti iz Bosne. Počeli su da me udaraju čim su stigli nogama, rukama i nekim tvrdim predmetom. Udarali su me po bubrezima, glavi i predjelu slabina a tim tvrdim predmetom su me najviše tukli po nogama od koljena pa gore, onda su onda su me u tom skoro besvjesnom stanju bacili niz taj brijeg. Otkotrljao sam se nekih tridesetak metara niz tu stranu a oni su komandovali ustaj i brže dolazi gore. Kad sam htjevo da ustanem na noge ustati nijesam mogao od bolova koje su mi nanijeli tim tvrdim predmetom po nogama. Sišla su dvojica i iznijeli me na to brdo da bi opet počeli da me udaraju do besvijesti.

Ako ikome za ovo budeš pričao zaklaćemo te. Drugi put ako te nadjemo ili bilo kad opet ćemo te zaklati jer odavde moraš da ideš. Radi od sebe šta znaš vješaj se samo ovdje da te nanađjemo.

Sa sobom su vodili i psa vučjaka đresiranog. Pustili su ga i napuckali ga na mene. Taj pas (vučjak) me je ujeo više puta za butine što se i sad poznaje. Pitali su me dali poznajem Andželka Srndovića kad sam odgovorio da ga poznajem rekli su mi ako ti bude što falilo komšiji Andželku tebe ćemo živa da oderemo ušta sam i povjerovao. Otišli su put kuće Andjelka Srndovića. Kad sam došao sebi od batina i pretrpljenog štoka odmah sam pobjegao od kuće u selo Borošiće gdje sam i sad.

POVJERLJIVO

Sve sam ovo prijavio komandiru Čoloviću ali nikakve koristi nije bilo ponoći nam je zabranjeno da palimo svjetla i da idemo komšija kod komšije ni po cijenu života a dok vidim kod naših komšija crnogoraca gore svjetla i normalno idu jedan kod drugog. Ta ista grupa uniformisanih lica i ako su znali kosam pitali su me imamli masti u kuću. Odgovorio sam da je držim krave i da imam mašinu a oni su mi na to zaprijetili i naredili da moram da držim od sam krmadi i svinjsku mast. 62

Pokušao sam ~~xx~~ 27.03.1993. godine, poći do moje kuće da uzmem bilo šta od odjeće ili namirnica ali sam bio spriječen. Na pola puta do moje kuće presrela me je grupa naoružanih rezervista VJ i uz prijetnju vratili me na zad.

Više nijesam pokušao niti smijem pokušati da odme do moje kuće.

Pri kretanju iz kuće pomenutog Ramiza Šabanovića njegovi komšije su rekly zašto ne pričaš sve što ti se je desilo i da si poznavao kote je tukao. Tom prilikom Ramiz Šabanović nam se povjerio da je prepoznao po facama rezerviste VJ iz Bukovice, koji su ga tukli ali pred svima koji su ga posjetili nije smio da izjavi da ih poznaje zbog ponovne odmazde. Čak su ga nagonili da liže nož (zvanu kamu) kao i njegovu suprugu ovo je rekao u prisustvu.

- 1. Dr. Svactopulk Zeman iz ~~Kxxxx~~ misije KESS-4 .
- 2. Hadžišaćirović Šukrija Predsjednik humanitarnog društva (merhamet) iz Pljevalja.
- 3. Bungur Šefko gradjađin mjesne zajednice Kovačević.